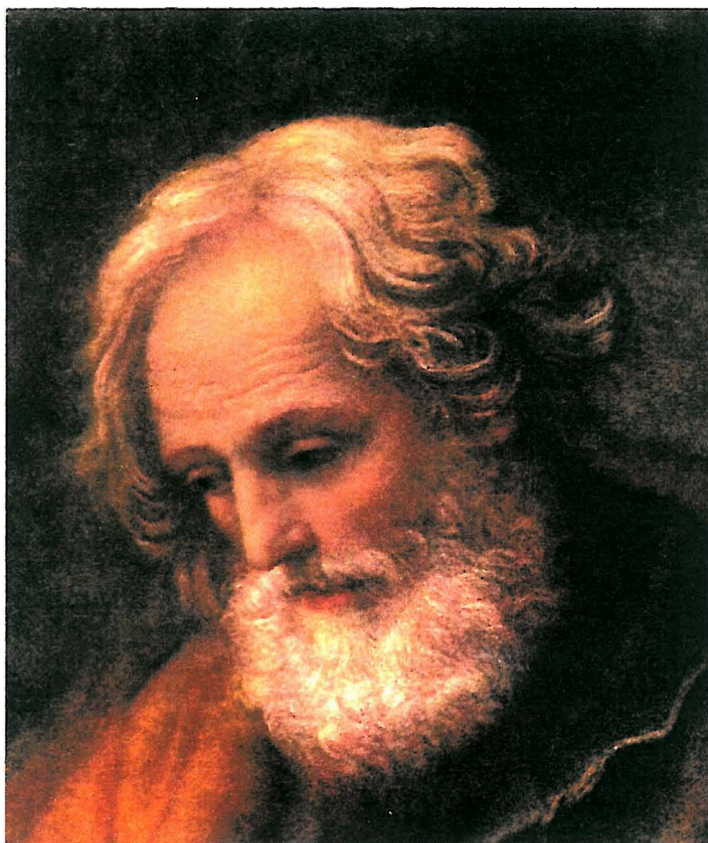

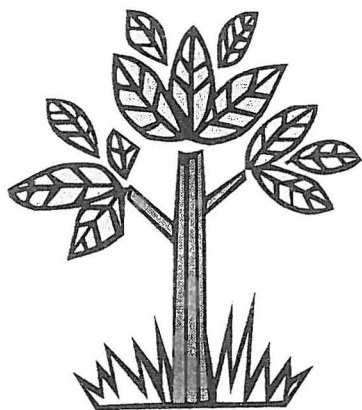
Rozhovory se životem

38

OBSAH

1. Josef z Nazaretu-----	5
2. Člověk mezi dvěma světy-----	7
3. Děti světla - Pythagoras-----	11
4. Magie "Bílých bohů"-----	14
5. Příroda a tóny-----	15
6. Rakovina-----	17
7. Dopis-----	18
8. Cesty poznání-----	21
9. Dopis Pavlův-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

„Roznáším lásku, víru v Boží pomoc a pomáhám všude, kde jen mohu. Ale často sklízím nepochopení, odsuzování a kritiku, ne lásku!“

Mistr odpověděl:

„Jen na větve, které nenesou plody, nehází nikdo kamenem.“

Anthony de Mello

Je tomu již více než dva tisíce let, kdy Ježíš Nazaretský, inkarnovaný Kristus, procházel pouští, místy a městy Palestiny, hovořil k davu, přinášel mu lásku a pomoc k oproštění se ze zajetí zla. Ale dav, podléhající nadvládě nedobrych, satanských sil, mu neporozuměl.

Ježíš měl lidi rád. Rozdal mezi potřebné všechno co měl a ukazoval jim cestu návratu zpět, k jejich Otci, Stvořiteli. Ne všichni uznávali pravdu jeho slov a příklad, který jim svým životem přinášel. Nepochopili jeho působení jako pomoc a cestu k oproštění se z pozemských těžkostí a nadvlády zla a vzestup do původního domova, k životu v harmonii, lásce a vnitřnímu obšťastnění. Jeho průvodci byli apoštolové a ti, kteří poznali hloubku a pravdu jeho slov, která se snažili šířit dále. Po všechna staletí však až dodnes, bojuje člověk nejsilněji proti všemu, co ho přivádí k rozbřesku nového dne a ke světlu tam, kde doposud bloudil tmou.

Jak často se ptáte vy sami, milí přátelé, zda na horizontu vašeho života jsou viditelné první červánky vycházejícího poznání lásky a pravdy Ježíšových slov a jeho životního příkladu?

Uzavřete se v tichu svého srdce a zodpovězte si pravdivě otázky:

„Jsem na přímé cestě ke svému Tvůrci a Stvořiteli nebo bloudím hnán zvědavostí a touhou po senzacích v širokém okruhu domnělé duchovní pravdy?

Jak dodržuji Jeho zákony?

Mám rád svého bližního jako sebe sama nebo nás oddělují pocity závidění, nepřátelství, chamtivost po zisku a společenském uznání, lži a pomluvy, kritizování a nepřejícnost?

Jsem dobrý, cítím s trpícími spolužijícími a jsem schopný odpustit tam, kde se cítím zraněn necitelností a falešnými slovy?

Jsem tolerantní i tam, kde stojím proti tvrdé stěně sobeckosti a bezohlednosti?

Potkávám svého Tvůrce prostými slovy a skutky srdce namísto ceremonií, prázdných slov a zavírání očí před utrpením a potřebám bližních?

Důvěřuji svému Otci, Kristovi a v pomoc jeho poslů? Jsem schopný otevřít se jejich pomoci, jako dítě, které nepřemýšlí o zlu a nepřátelství, ale otvírá své srdce lásce nezištně vstříc?

Jsem zvyklý dostávat a brát, ale dovedu i děkovat, nejen slovy, ale i skutky?

Nakolik jsem vděčný za všechny dary, které mi život přináší, a které považuji za samozřejmost? Zdraví, rodina, přátelé, dostatek jídla a domov nejsou u všech lidí na Zemi samozřejmostí.“

Podobných otázek je mnoho, nemají konce, ale jsou začátkem vnitřní přeměny, vedoucí k poznávání hodnot života, které byly člověku doposud cizí. Otvírají mu cestu k lásce a pomoci nejen božských pomocníků, pozemských přátel, ale i perspektivy krásného života budoucího.

Duchovní růst jde pomalými kroky vpřed, zadržován bojem s vlastními chybami, nedobrým myšlením, cítěním, skutky, nedobrými návyky, charakterovými slabostmi, bojem se sebou samým. Ale každý krůček na cestě k jejich zvládnutí je studnicí stoupající radosti a harmonie, lásky nejen k sobě a svým bližním, ale i k Tomu, kdo vás vede a chrání.

Ježíš je vám příkladem pozemského života, naplněného láskou harmonií a krásou.

Hleďte k němu cestu!

Člověk mezi dvěma světy

Každý z nás je samostatná osobnost, jejíž názory, a příjem životního dění, úsudky o smyslu a cíli života, odpovídají její vlastní individualitě. Přesto existuje mnoho příbuzných nebo stejných pojetí a názorů. Rozhodující však není to, co člověk mluví, ale jak myslí, jak žije a realizuje morální hodnoty a povinnosti svého denního života ve styku s ostatními spolužijícími.

V tomto směru existují u lidí velké rozpory.

Mnozí jsou zaměřeni jen na materiální zisky a tělesné požitky, odmítají otázky „proč a k čemu žiji“. Kauzální souvislosti obou životních dimenzí jsou jim neznámé, lhostejné nebo pouhou fantazií, pokud probíhá jejich život bez starostí a životních těžkostí. Teprve v okamžiku zdravotního ohrožení, v době, kdy přicházejí materiální ztráty nebo při odchodu milovaných, hledají pomoc přesahující možnosti pomoci pozemské, pomoc Boha. Začínají uvažovat o smyslu rozdílností lidských existencí, o tom, proč právě oni trpí nebo zda opravdu opět uvidí z pozemského života odešlé členy rodiny a přátele.

Tyto úvahy vedou k různým závěrům. Mnozí považují životní těžkosti za trest Boha, nespravedlnost, nešťastné náhody nebo smůlu, že se narodili do určité rodiny a národa.

Jiní se seznamují s karmickou zákonitostí a hledají, přiměřeně svému vnitřnímu vývoji, potvrzení důvěry v další život, existenci jeho Tvůrce a veškerého životního dění.

Mnozí se řídí poznáním vědy, která staví své teorie jen na reálných důkazech, ale je si vědoma i existence pozemskému životu nadřazené, jejíž exaktní důkaz však stále ještě neobjevila.

Čistou, člověkem nezkreslenou pravdu o protipólu pozemské existence, o existenci nadzemské, lze získat pouze mediální cestou od božských průvodců. Tuto cestu znají mnozí, ale ne všichni dovedou rozeznat čistotu pramene, z něhož poznání přijímají. Rozhodující podmínkou je morální čistota a duchovní úroveň média a výška jeho vnitřního vývojového stavu.

Nejvyšší, čistě, duchovní sféry spolupracují s člověkem jen pomocí hlubokého transu schopných médií, která byla na pozemskou

mediální činnost připravována již před svou inkarnací. V současné době, která je „dobou konečnou“, jsou pověřována předávat lidstvu čisté, duchovní poznatky i média, jejichž morální a duchovní čistota a vnitřní vývojový stav to dovolují. Není jich však na světě mnoho. Většina pozemských médií spolupracuje s níže nebo nízko vyvinutými dušemi Zemi blízkých vývojových sfér.

Člověk podléhá během svého života nejen lidem a pozemským vlivům, ale i obklopujícím ho, jím nevnímaným dobrým a méně dobrým bytostem fluidálního světa.

Protože si většina lidí existence těchto bytostí není vědoma nebo na ni nevěří, nedovede se člověk dostatečně bránit proti zlu a svodům negativních sil, podléhá jejich inspiracím a propadá nedobrým návykům jako jsou náruživost, nezvládané vášně a žádostivost. I vraždění, krádeže, přepady a nedostatečný boj proti nedobrým charakterovým vlastnostem, jsou důsledkem působení člověka ovládajících, zlu holdujících, fluidálních bytostí, které ho provázejí nebo se usazují v jeho auře, což vede k duševním onemocněním a ztrátě vlastní osobnosti.

Parapsychologie zná duševní stavy obsazeného člověka, ale věda a medicína pomíjejí hlubší poznání této pravdy.

Medicína a psychiatrie definují mnohé duševní choroby jako stav určité mozkové degenerace, ale více než často zjistily při obdukci duševně nemocných zcela normálně vyvinutý mozek. Doposud však nedošly k poznání, že duševní nemoci mohou být způsobovány i cizím ovlivňováním vnitřního života nemocného.

Pro pozemského člověka je duše životní silou, která mu umožňuje převádět myšlenky v činy a zároveň je jemným nástrojem pro růst, příjem a vysílání pocitů. Je prostředníkem mezi duchem a tělem. Je-li její aktivita potlačována a znemožňována, nemůže individualita ducha postiženého jedince plnit svůj úkol. Je-li vytlačována a stavěna do pozadí aktivitou duše cizí, dochází k schizofrenii, ztrátě vlastní osobnosti.

Jak je možné chránit se před nedobrymi inspiracemi a nadvládou zla, kterými nás nedobré, fyzickými smysly člověka nevnímatelné fluidální bytosti ovlivňují?

Především důslednou myšlenkovou a citovou kontrolou, uzavíráním aury, prosbou o ochranu k Bohu, ke Kristovi, archandělu Michaelovi a duchovnímu průvodci, prací na vlastním morálním růstu, sebekontrolou a respektováním svobodné vůle a individuality ostatních spolužijících. V posudcích, kritizování a předstírání je nutné držet se zpátky. Kontrolovat nejprve skutky a slova vlastní, která téměř vždy zrcadlí to, co u druhých odsuzujeme.

Lidská aura je energetický obal těla, vytvářený mnoha milióny mikroskopických součástí, které jsou v neustálém pohybu. Prostor mezi nimi se zvětšuje (otvírání aury) nemocí, únavou, silnými citovými výkyvy, jako je například strach, smutek, ale i radost, zlost a jakékoliv vzrušení. Tyto stavy se projevují i změnou barev aury.

Ideálním stavem je, je-li si člověk schopen uvědomit, jak zbytečné jsou všechny citové výbuchy, a zůstává ve všech životních situacích vyrovnaný, schopný sebeovládání. Emocionální výbuchy problémy neřeší, spíše zatěžují. Strach přitahuje uskutečnění toho, čeho se obáváme. Naše vnitřní rozpoložení vyzařuje do životního okolí a většina spolužijících je, i když často nevědomě, vnímá. Nepříznivými myšlenkami a pocity ztrácíme přátele a trpí jimi i naše společenské postavení.

Ne každému se podaří dosáhnout klid, harmonii a sebeovládání, které přitahují dobré nás obklopující fluidální bytosti, a odpuzují síly negativní. Chybí nám vytrvalost a vůle bojovat o harmonický duševní stav.

Moc a síla myšlenek buď staví nebo boří hodnoty našeho života a jeho průběh. Jejich zvládání tvoří základnu pro charakterový růst a získávání společenského úspěchu. Myšlenková kontrola zamezuje zneužívání člověka negativními silami k inspiracím nedobrého jednání, cítění a mluvení. Láska k bližnímu, důvěra a víra v sílu Toho, který vše tvoří a řídí, je odpuzuje.

Kdo je si všech těchto poznání vědom, kdo objektivně posuzuje ne ostatní, ale sebe sama a snaží se své slabosti, nedobré návyky, nekontrolovanou impulsivitu a mluvení ovládat důslednou myšlenkovou kontrolou, je chráněn před působením negativních inspirací,

které je nutné odmítat hned při jejich vzniku. Čím déle a více o nich přemýšlíme, tím více rostou a získávají nad námi nadvládu.

Dalším důležitým pomocníkem vedle modlitby a volání o ochranu duchovního průvodce je láska, boj proti dominanci a egoismu, schopnost odpouštět, pochopení a tolerance ke všem spolužijícím. Požadavek, který současný život téměř nezná. Staňme se příkladem pro ostatní a staviteli šťastného života dneška i zítřka.

*Někdo rozlišuje dny a je schopen poznat v jejich
jednotvárnosti skrytou sílu a moudrost .
Jiným se zdají všechny dny stejné, bez náplně a nových
zisků .*

Pavel, Dopis Římanům.

Děti světa – Pythagoras

Jedním z největších géníů lidstva byl známý Pythagoras, jehož vysoká duchovní úroveň a inteligence prozařuje až dodnes tmavé epochy Země, na níž žijeme.

Pythagoras byl synem řeckého obchodníka Mnesaechose na Samosu. Údajně zemřel 497 před Kristem v Metapontu v Itálii. Byl žákem velkého státníka a přírodního filozofa Thalesa z Miletu, který je znám tím, že získal v Egyptě rozsáhlé astronomické vědomosti, které mu umožnily již v roce 582 před Kristem vypočítat a předpovědět zatmění měsíce a slunce. Dosáhl i hlubokého duchovního poznání pro vnitřní růst a poznávání sebe sama. Od něho pochází známá moudrost: „Gnothi seauton! – Poznej sebe sama!“

Thales poslal Pythagora do Egypta, kde zůstal přes dvacet let. Především v Memphis a Thebách v Horním Egyptě. Stal se duchovním zasvěcencem a získal hluboké kosmické vědění a vědomí. Jeho další životní cesta vedla do říše Chaldeů a Peršanů, kde předával svoje hluboké poznatky a přišel do styku s Zarathustrou. Odtud odešel do Indie za poznáním jógy a brahmanismu.

Po návratu na Samos získal pro své hluboké vědění a božské poznatky široký kruh přívrženců. Brzy však Samos opustil z oškli-vosti před tyranem Polykratem a našel nový domov v Itálii, ve městě založeném Řeky, v Krotonu. I zde přivedl množství lidí k vnitřnímu poznání a získal velkou úctu, protože byl schopen přijímat z nad-zemských dimenzí čisté božské pravdy. Slovy plnými lásky děkuje mu Ion z Chiosu, že našel ve svém nitru cestu ke světlu.

Pythagorova moudrá slova: „Tak jako je Bůh v nás, jsme my v Něm. Proto se obraťte zvenčí do svého nitra a vytrvejte v jeho tichu tak často, až se ve vás rozzáří božské světlo a rozezní se Jeho slova, až Jeho vůle se plně stane vůlí vaší...“ jsou platná až dodnes. Jen málo jedinců celého lidstva však zná a prožívá jejich pravdu.

Pythagoras, čisté, Božskými pomocníky vyvolené a vedené médium, naplnil orphická mystéria novým čistým duchem. Opět potvrzení, že nezkeslená pravda duchovního poznání, může vycházet jen z čistých božských pramenů, ne od člověka.

V Pythagorem založené škole, kterou lze v dnešní době označit jako první univerzitu, byla vyučována matematika, astronomie, přírodní léčitelství, filozofie, ale hlavní význam byl kladen na předávání čisté duchovní pravdy a poznávání sebe sama, jako základ k vývojovému růstu duše.

Protože duše nezná pohlaví, nečinil v předávání duchovních poznatků rozdíly mezi mužem a ženou. Nehodnotil člověka podle bohatství, ale podle zralosti a ušlechtilosti jeho duše.

Byl první, který nazýval svět makrokosmos a lidstvo mikrokosmem. Již dva tisíce let před Koperníkem hovořil o Zemi jako o hvězdě mezi mnoha hvězdami celého kosmu, určil její geoidní tvar, hovořil o její rotaci, kosmické zákonitosti, o slunečním a měsíčním zatmění a o úzkém spojení člověka s celým univerzem.

Pythagoras byl schopen vnímat hudbu kosmických dimenzí, vyzařování i jednotlivých hvězd a polodrahokamů a rozeznat jejich léčivé účinky při harmonizaci lidského těla. Byl si plně vědom, že celý kosmos je vytvářen jediným celkem, v němž „Tat twam asi – ty jsi já“ je bratrským svazkem všech životů.

Jen ty země, které jsou si této pravdy vědomy, mají naději na harmonický život bez vzájemného zla, válek a bolestí.

Všechna láska, dobro, pomoc a růst vyplývají z božského pramene a je zbytečné hledat je jinde než v sobě samém.

Je nutné oprostit se od nánosů zla, nedobrého myšlení, špatných návyků a charakterových slabostí, poznat nezkresleně sama sebe a jít přímou, čistou cestou k prameni světla.

Mnoho pozůstalých důkazů Pythagorova učení svědčí i o jeho vztahu k níže vyvinutým životům, o lásce k přírodě, která je nositelem živé duše, o bezbranných zvířatech, pro které byl celý život ochráncem a pomocníkem.

Vysoká ethika Pythagorových žáků byla rozšířena po celém světě a až dodnes se každý, kdo poznal její moudrost a krásu sklání s údivem před její hloubkou a čistotou.

Jak šťastno by bylo lidstvo, kdyby místo honby za penězi a tělesnými požitky zaměřilo svoji duši na čistou pravdu poznávání sebe sama a svého Tvůrce, přiznalo si svou nízkou morální úroveň a nastolilo

místo válek, egoismu a chamtivosti lásku, vzájemné porozumění a poznání bratrství všech životů nejen země, na níž žijí, ale celého kosmu.

Otče, pomoz nám najít cestu ze tmy ke Tvému světlu, jehož záření prosvětlí lidskou temnotu, provázenou strachem, bolestmi a nevírou ve Tvoji existenci a blízkost!

Řecké náboženství bylo hlubokou vírou bez kněží. Kněží neměli v Řecku monopol na pravdu, moc, vzdělání, jejich posvátné knihy nebyly považovány za svaté a nedotknutelné.

Hermes Trismegist

Magie „Bílých bohů“

Před dvanácti tisíci léty žili v Antarktidě lidé, jejichž vědění a poznatky daleko přesahovaly poznatky doby dnešní. Vypráví o nich legenda o Bílých bozích, kteří připlavali z Antarktidy do Střední a Jižní Ameriky v lodích bez plachet a vesla. Jejich nejvyšším bohem byl Quetzalcoati, dlouho uctíváný zvláště ve starém Mexiku.

Vědci univerzity v New Hampshire studují v současné době pravdivost této ságy (staroseverská epická próza o životě hrdinů). Došli k pozoruhodným poznatkům a k přesvědčení, že Bílí bozi byli zcela normální lidé, obyvatelé dřívější Antarktidy, s vysokým kvocientem znalostí a vědění, které zůstává pozemšťanům stále ještě skryto. Geologové jmenované univerzity objevili již před léty zřejmé důkazy o existenci země, která se nacházela pod dnešním mohutným ledovým pancířem a již lze nazývat rájem. Existenci dnešní Antarktidy, zachycené v původní formě před dvanácti tisíci léty, dokazuje i stará mapa ze 16.století. Při průzkumu ledového krunýře Antarktidy našli četné fosilní zbytky, pocházející ze subtropického klimatu a předložili i důkazy, že před dvanácti tisíci léty žil v tehdy ještě teplém klimatu Antarktidy vysoko vyvinutý národ, jehož kultura přesahovala ostatní kultury planety Země.

Po příchodu rychle se stupňujícího ochlazování museli její obyvatelé opustit svůj domov a byli roztroušeni v mnoha zemích. Například v dnešním Mexiku a v Egyptě, kde zasvěcovali obyvatele do tajemství matematiky a astronomie, ale i do nových poznatků v oblasti architektury, v níž byli velkými mistry. Magické vědění Bílých bohů bylo velkým pomocníkem při stavbě egyptských pyramid a pyramid starých Inků.

Poslední vědecké poznatky pochybují o tvrzení, že staré národy Inků a Egyptanů stavěly svoje pyramidy s pomocí mimozemšťanů, navštěvujících planetu Zemi.

Člun bez vesla a plachet v legendě o Bílých bozích připouští možnost, že znali již před nejméně dvanácti tisíci léty lodní šroub, poháněný pravděpodobně svalovou silou.

Stále častěji dochází člověk k poznání pravdy: „Vím, že nic nevím!“

Astrowoche – „Záhady a věda“

Příroda a tóny

Známý zakladatel antroposofie Rudolf Steiner došel k poznání, že zpěv ptáků ovlivňuje rozkvět a úrodu rostlin. Poznání, které není v současné době vědou plně schvalováno, ale získává na základě četných zkušeností poslední doby stále více pozornosti. Důkazem je dosahování pravidelného, enormního růstu některých rostlinných druhů, jako je například kukuřice, vojtěška, pomeranče a různé druhy zeleniny.

Ptačí zpěv vykazuje různé frekvence a spojení tónů, které zesilují vitalitu jmenovaných rostlin, sílu odolávat nepříznivým povětrnostním podmínkám a zvyšují obsah důležitých substancí, například proteinu. Jejich plody jsou větší, je jich více a obsahují větší množství vitaminů.

Vědecké měření dokazuje, že například u pomerančů stoupá vlivem ptačího zpěvu sklizeň o 30% a obsahují o 120% více vitamínu C. U kukuřice stoupá sklizeň o 70%, u brusinek o 60%. Stejně stoupá i množství a kvalita mléka u krav, které jsou krmeny travou z míst, kde je silný ptačí zpěv.

V porovnání k chemickým hnojivům stoupá nejen kvantita, ale i kvalita sklizně.

Dan Carlson je zakladatelem tónové terapie, speciální hudby známé i v Evropě, jejíž znění je napodobováním ptačího zpěvu. V podstatě to není nic nového, protože již v padesátých letech zveřejnil Dr. T. C. Singh, vedoucí indického botanického institutu univerzity v Annamalai poznatky, že rostliny, rostoucí pod vlivem jemné hudby, vyvíjejí přes 70% více listů, jsou o 20% vyšší oproti normálně rostoucím rostlinám a kvetou o 14 dní dříve. Jako důvod této rozličnosti udává Dr. Singh zrychlování látkového procesu rostlin vlivem hudby, zesilování a odolnost rostlinných buněk a zesílenou syntézu výživných látek.

Rostlinami nejoblíbenější hudba je klasická hudba od J. S. Bacha, W.A. Mozarta a indická hudba na sitaru (sitar - indická kytara).

Tvrdá moderní hudba vede k degeneraci a chřadnutí rostlin.

V sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století byly hlavně v Americe, ale i v Sovětském svazu prováděny četné výzkumy v oblasti ovlivňování rostlinného růstu vhodnou hudbou nejen ve sklenících, ale i na jednotlivých, ve volné přírodě zakládaných plantážích. Pozitivní výsledky nebyly až dodnes využívány.

Ovlivňování rostlinného růstu hudbou má u různých kmenů Země již dlouholetou tradici, například u Indiánů. Hopi-Indiáni předzpěvují až dodnes svým rostlinám různé melodie. Autoři knihy „Tajemný život rostlin“ (1977), vyprávějí o setkání se starým Indiánem, který pravidelně v poledním horku předzpěvoval svému kukuřičnému poli. Jeho rostliny bujely zdravím, barvami a odměnily svého pána bohatou úrodou.

Carlson veřejně přiznává, že je přesvědčen, že nic není na světě zbytečné a náhodné. Říká: „Začal jsem věřit že Bůh nestvořil ptáky jenom proto, aby volně litali a trylkovali. Víím, že jejich zpěv je úzce spjat s tajemstvím pučení, růstu a sklizně rostlin.“

Zpěv ptáků dočasně umlká v horkých poledních hodinách, protože by byl nebezpečím pro rostliny, které musí v této době uzavřít svoji vnitřní aktivitu a chránit se před vyschnutím. Opět důkaz pro to, jak úzce jsou navzájem vázány všechny životy přírody. „Gaia-Země“ je velký, komplexní organismus, kde pomáhá v růstu a zdravé existenci bez ohledu na vlastní prospěch a zisk, nezištně jeden život druhému. Z tohoto poznání opět vyplývá otázka: „Jak to dělá člověk?“

Literatura: Ulrich Arndt

*Nevěř vše, co z péra vyjde,
k přírodě svůj nakloň sluch!
V knihách píší jenom lidé,
v přírodě však mluví Bůh!*

Z historie rakoviny

Dějiny rakoviny, která je i dnes postrachem člověka a domácích zvířat, začínají objevem ohně. Impulsem k jejímu rozvoji bylo před osmdesáti tisíci léty:

- a) Neodborné zpracovávání dřeva, používaného k ohni.
- b) Začátky těžby nerostů a jejich radioaktivních částic z hlubin Země. (stříbro, bronz a podobně)
- c) Následující výroba různých slitin na nádobí.

Například zpracováváním stříbra ze smolincového podkladu se působením ohně účinky radioaktivních částic ještě zesílily a dostaly se postupně do vegetace.

Plumbum (olovo) způsobovalo v pozdějších dobách, například ve starém Římě, neplodnost.

Dřívější případy rakoviny, tedy před používáním ohně, byly ojedinělé a vyskytovaly se pouze v blízkosti činných sopek.

Zhruba před třiceti tisíci léty došlo ke změně chemického složení atmosféry Země řidnutím jejího ozónového obalu, podobně jako v naší současnosti. V důsledku klimatických změn trpěli prakticky celosvětově všichni Pozemšťané zhoubnými nádory. Po této pandemii byl tehdejšími šamany vydán zákaz pojídání masa. Přijali jej od několika mimozemských civilizací formou telepatie, tehdy značně rozvinuté. Lidstvo bylo odkázáno na sběr plodů a semen. Později, asi před patnácti tisíci léty, se počalo rozvíjet zemědělství a rakoviny začalo, vlivem pestřejší stravy, ubývat. I když některé kmeny požívaly ještě maso, zdravotní stav lidstva se zlepšil a jeho průměrný věk se zvýšil na 86 let.

Z těchto dob také pocházejí počátky lékařské vědy. Nejprve využívala různé bylinky, potom následovalo používání mnohých nerostů a drahých kamenů. Další dějiny lékařské vědy jsou lidstva již všeobecně známy.

Z. a J. Sedláčkovi

Ráda bych se s vámi podělila o radost z dopisu, který zobrazuje probouzení duše a její cestu k vzestupu:

Vykladačů duchovních cest, směrů a praktik je u nás hodně. Ale nabízejí, mnohdy za hodně peněz, často jen škodlivý odvar, ne čistou substanci toho, co je nutné k poznání duchovní pravdy. Vyzkoušela jsem mnoho cest, směrů, vypočetla si mnoho přednášek, přečetla mnoho knih, ale zůstávala jsem prázdná.

Po dlouhém hledání jsem se rozhodla začít kontrolou myšlenek, pocitů a slov s cílem, dosáhnout návratu k Bohu, kterého jsem si dříve dovedla představit jen v kostele. Jak k tomu došlo?

Na Boží blízkost jsem věřila jen pomocí ceremonií a odříkáváním naučených modliteb, vycházejících z prázdného srdce. Jinak to nešlo, protože jsem se Ho bála. Zнала jsem Boha jen jako mne neustále hlídajícího a trestajícího dědu, ke kterému najdu přístup pouze pod kostelní věží. Svůj vnitřní hlas a Jeho volání jsem schopna vnímat nebyla.

Jak jsem došla k začátku cesty?

Jednou jsem jela domů z prázdné přednášky a pochybné terapie. Na cestě jsem se zastavila (dnes vím, že jsem byla vedena) ve známém pražském knihkupectví, kde jsem našla knihy ze Santalu. Vybrala jsem si knihu „Odkud přicházíme...“, která se mi líbila. Vzbudila ve mne důvěru. Krátce nato jsem viděla, že od stejné autorky vyšla druhá kniha „Osud nebo svobodná vůle“. Koupila jsem si ji a ještě tentýž večer jsem ji přečetla s pocitem, že jsem něco vyhrála.

Kontrola pocitů, duchovní průvodce, práce na pročišťování sebe sama – to přece snadno zvládnou!

Brzy však mi bylo jasné, že tak snadné to není. Uvědomovala jsem si své nedobré vlastnosti, slabosti, stálý strach jímž jsem od mládí trpěla, že mne Bůh potrestá za každé slovo a myšlenku, která se Mu nelíbí. V Jeho lásku a pomoc jsem nevěřila.

V mé povaze je zakořeněna i marnivost a ta mne hnala k přesvědčení, že musím poznat autorku knihy osobně. Nedala jsem pokoj, až k tomu došlo.

Po rozhovorech s ní jsem začala postupně odstraňovat ze své cesty všechno duchovní, co je nabízeno na veřejném trhu a soustředila jsem se na boj proti sobě, proti svým slabostem a nesprávným návykům a na jedinou, přímou cestu k Bohu a ke Kristovi.

Od té doby se obohatil můj život vnitřní radostí, poznáním a úzkým vztahem k mému duchovnímu průvodci. Na anděla strážného jsem věřila ve svém dětství, ale přibývajícimi léty jsem na něho zapomněla a plácala se životem sama.

Bůh a Kristus byli pro mne přítomni jen v kostele, příroda byla pěkná, ale bez ducha a většina lidí, které dnes vnímám jako bratry, byli pro mne cizí.

Začala jsem hledat ke všem nový vztah i k mému duchovnímu průvodci, kterého jmenuji Benedikt. Zpočátku jsem na mého Bena často zapomínala, ale jednou jsem prožila něco, co celou situaci změnilo.

Jela jsem do práce autobusem a náhle jsem si vzpomněla na Bena. „Děkuji ti Bene, že ses ke mně vrátil!“ Jako odpověď jsem slyšela hlasitě a zřetelně ve svém nitru slova: „Já jsem s tebou stále. Ty mne však nechceš slyšet a vnímat!“

Styděla jsem se a slíbila mu, že vše napravím. Ale nešlo to tak snadno. Jakmile jsem zavřela dveře domova nebo prošla branou závodu, kde jsem pracovala, zavalily mne denní povinnosti, úkoly, termíny, podléhala jsem vlivu lidí kolem sebe a zapomínala svůj slib.

Dnes je Ben neoddělitelnou součástí mého života. Jeho pomoc, útěcha, varování a radost, stálý vnitřní dialog s ním, který mně pomáhá přeměňovat denní těžkosti v radost, harmonii a porozumění životních zákonitostí.

Jednou z nejsilnějších pomoci je pro mne vroucí modlitba. Stále vnitřní napětí, v němž jsem dříve žila se uvolnilo, můj rodinný život hodně získal prohlubováním harmonie, spoluvzájemnosti a lásky.

Dříve, když přišla neděle, cítila jsem se hecována myšlenkou, že musím být už v osm hodin v kostele, aby mne Bůh nepotrestal. Můj muž charakterizoval moji honičku s úsměvem a slovy: „Aha, jednou za týden přivezou uhlí a musí být hned složeno do sklepa!“ Dnes žiji volně s vědomím, že Bůh a Kristus jsou stále s námi, v našich srdcích, v celé rodině.

Prožila jsem tolik důkazů jejich blízkosti a pomoci a vím, že v našem životě neexistují náhody. Jsme loďkou na obrovském, bouřícím se oceánu života, kterou nemůže vichřice potopit a zničit, protože je vedena největší silou a láskou celého univerza. Ale nemyslete si, že jsem uchráněna chyb, pádů, klopýtání. Nejednám vždy správně, ale okamžitě si to uvědomím a snažím se to, co jsem udělala špatně, napravit a příště nedělat.

Pane, děkuji Ti za obrovský dar poznání, ke kterému jsi mne v tomto životě přivedl. Dej mi sílu, ať se ho učím stále více správně využívat!

M.

„Učte se věřit! Důvěra v Boha je nejcennější dar, který může každý z vás získat!

Probud'te se láskou nejen k sobě samým, ale i ke všem životům, s nimiž tvoříme nerozlučný, navzájem závislý celek láskou k Tomu, jenž nás stvořil a provází, i když ho většina z nás neuznává.“

Cesty poznání

Náboženská učení planety Země odpovídají duchovnímu vývojovému stupni jejích obyvatel, který je v kosmickém měřítku velmi nízký. Neobsahují absolutní, čistou pravdu, jsou pouze na cestě jejího hledání. Znají jen její ohlasy, které často přizpůsobují svým vlastním názorům a snahám získat co nejvíce přívrženců pro vlastní přesvědčení.

Ten, kdo zaujímá neutrální stanovisko ke všem druhům sakrálních nauk, neodsuzuje žádnou z nich, ale nechá se vést vlastní intuicí. Přemýšlí o všem, co je mu přinášeno a přiměřeně svému vnitřnímu citění se rozhodne pro směr cesty vlastní.

Důležitým faktorem při hledání čisté duchovní pravdy zůstává příklad těch, kteří se domnívají být jejími nositeli a učiteli, ale více než často jsou jejich skutky, morální a charismatické zaměření protikladem jejich slov.

Silně působí na hledajícího i tradiční návyky a rodinná výchova, od jejichž vlivu se musí vědomě oprostit a hledat pravdu v životní realitě, která mu přináší nesčetné důkazy o existenci a působení tvořící a vše udržující síly nejen člověka, ale celého kosmu. Síly která člověka nehlídá a netrestá, ale plní ho silou k práci na jeho vývojovému růstu.

Kdo jde čistou cestou vnitřního hledání, je si vědom, že je článkem celku, jehož svobodnou vůli a individuální zaměření musí respektovat, zušlechťovat a potkávat s tolerancí, porozuměním a láskou.

Vyznavatel Ježíšova učení, o kterém nejen hovoří, ale jímž ve svém denním životě se všemi jeho nároky a těžkostmi žije, objevuje na zvolené cestě stále nová poznání a poklady. Nezná touhu po senzacích, po stále něčem novém. Tato touha je důkazem jeho nedostatečné vytrvalosti a vůle realizovat to, co již nescíslněkrát slyšel, ale doposud nebyl schopen zakotvit ve svém nitru.

Čistá Božská pravda proudí celým univerzem ve formě Tvůrcem daných zákonů, naplňuje a sílí člověka pro příjem krásy a světla, které rostou, je-li je schopen vnímat otevřenýma očima a srdcem zaměřeným na pokoru a lásku k Tomu, od něhož vycházejí. Bůh

respektuje individualitu duchovní cesty každého člověka. Ať ji hledá jako buddhista, katolík, spiritualista nebo theosof. Důležité jsou skutky a morální hodnoty jeho myšlení, vztah ke spolužijícím a poznání, že člověk není vládcem, ale pouhým článkem navzájem závislého vesmírného řetězu lásky, který obepíná všechny národy a životy stejným právem. Každý z těchto článků zůstává individualitou, která však musí harmonizovat s články ostatními, jak vyžaduje plnění zákonů solidarity a altruismu. (Cítění ve prospěch ostatních).

Slepota sakrálního fanatismu a dominance, které vládou celá staletí ve světě pomocí válek a násilí, strhávají lidstvo stále hlouběji. Nevycházejí z Boha, z dobra a lásky, ale z egoismu a zla, jemuž lidstvo bez boje podléhá.

Všechna světová náboženství tvrdí, že jdou cestou lásky k Bohu. „*Jestliže nemilujete svého bratra, kterého vidíte, jak můžete milovat Boha, kterého nevidíte?*“ Jan, dopis 4,20

Nevažte se na člověka a jeho instituce, ale na Boha! Nehleďte k Němu cestu v navyklých ceremoniích a slovech, ale v tichu svého nitra, kde jste Mu nejbližší. Děkujte Mu za dary denního života, jejichž pravé ceny si nejste vždy dostatečně vědomi, modlitbou srdce, láskou a pomocí všemu Jeho stvoření.

Bud'te jasní a přímí ve své víře. Nechte ji vyznívat nejen slovy, ale i skutky dobra, porozuměním, schopností odpouštět a prací na sobě samých.

Mnozí hledají chyby ostatních jako zahrabaný poklad, aby neviděli chyby vlastní!

„Prosím vás, až k vám přijedu, nemohu jednat a mluvit jen podle vašeho zalíbení. Uvědomte si, že Boží pravda je jen jedna. Nelze ji provázet senzacemi a honbou za uspokojením vlastních názorů a přání a vyžadovat změny tam, kde se vám tato pravda zdá fádňí. Musíte ji nejprve učinit bohatstvím svého srdce a života, abyste poznali její krásu a světlo, fluoreskující v nesčetných formách a proměnách.

Ale nezazlívám vám vaše postranní slova, vím odkud vychází. Vždyť i sám Satan se převléká za anděla světla, chce-li někoho získat. Beze slov a výčitek přijímám urážky, pomlouvání, pronásledování, protože jimi roste moje síla a oddanost Tomu, Jehož jménem vás setkávám. Nestojím o váš majetek a dary, toužím jen probudit vaši duši k cestě k Jeho blízkosti.“

Z dopisů Apoštola Pavla